

Серія «Час фентезі»

Ілюстрації, дизайн обкладинки Артема Бурлика

Лисенко Я.

Л63 Січова академія. Курінь буревісників / Ярослав Лисенко. — Х. : АССА, 2026. — 544 с. : іл. — (Серія «Час фентезі»).

ISBN 978-617-8510-26-8

Сашко розпочинає другий рік навчання в Академії бойових чаклунів. Обрання спеціалізації запускає цілу низку подій, що вплинуть і на подальше життя хлопця, і на долю всієї країни. Родинні таємниці й жакливі експерименти алхімічного братства склалися в небезпечну мозаїку, і Прому разом із друзями треба дати всьому цьому раду. Чи справді хтось порушив давнє табу і, повернувшись зі світу мертвих, чинить розбрат у світі живих? І яким чином до цього дотична Сашкова родина? На тлі зовнішньої загрози імперського вторгнення хлопцеві доведеться не лише перевірити на міцність себе і друзів, але й зрозуміти, хто він насправді.

УДК 821.161.2-3-93

ISBN 978-617-8510-26-8

© ТОВ «Видавництво АССА», 2026

Пролог

*29 жовтня 1888 року доби есперії
Ставка служби осавулів, Дзизчанськ*

— Такого життя ви для неї хотіли? — холодно спитав кремезний чоловік, що сидів за металевим столом.

Закинувши ногу на ногу, він уважно дивився на бранку. По той бік столу зіщулилася стара жінка в кайданах. Її брудне бузкове волосся стирчало врізнобіч, тонкі сухі пальці нервово шкрябали стіл, а ще вона постійно закушувала потріскані губи. З одягу на жінці була лише довга — до п'ят — сіра сорочка. Жовтаве обличчя прорізали глибокі зморшки, і лише очі зберігали колишню вроду.

Кабінет потопав у темряві, тож здавався безрозмірним і тиснув важкою тишею. Тіні полохливо стрибали навколо цих двох, не наважуючись підступити до освітленого лампою кола над столом.

Раптом із мороку повагом вийшов чорний крук. Змахнувши крилами, птах опинився на столі. Кілька секунд він спостерігав за жінкою, а потім незадоволено каркнув, повернувши її з роздумів назад до бесіди. Бранка підозріло спостерігала, як чоловік спокійно погладжує птаха й заковчує правий рукав. Нарешті жінка не витримала незримої напруги.

— Думаєш, я шкодуватиму, державний псе? — Її голос був хрипкий, а погляд сповнений зневаги й люті. — Осавуле, я обійшла парадокс, зламала споконвічне табу, а ти хочеш розчулити мене світськими бесідами?

Жінка пирхнула й гонорово звела голову. Осавул виразно зиркнув на кайдани — її тирада нічого не змінювала. Цупкі очі впилися в жовтаве обличчя, від чого кутики губ бранки сіпнулися.

— Пані Медее, ви кепсько вдаєте байдужість. — Осавул недбало поправив і без того ідеальні манжети чорного пальта й розмірено продовжив: — Зрештою, доля цієї істоти...

— Моеї доньки! — вигукнула жінка й опустила очі.

Осавул усміхнувся. Одним словом він пробив її захист та вивів із рівноваги.

— ...вашого творіння, хай би як ви це називали, залежить від вас. — Чорні очі чоловіка пильнували будь-який рух на її обличчі. — Ми вже знищували подібне, чому цього разу має бути інакше?

— Наволоч! Паскудник! — Жінка схопилася на ноги і знесилено обперлася об стіл. — Ти знаєш чому. Але хочеш іще одну карту у свою слухняну колоду, осавуле, інакше б ці розмови закінчилися ще в Саду!

— Пані Медее, ви усвідомлюєте свою відповідальність за долю істоти...

— Доньки! — Жінка ляснула по столу долонями, і безумство в її очах змусило крука злякано скочити осавулу на передпліччя.

— ...та за її подальше життя?

— У неї мое життя, і вона проживе його повноцінно!

— То отак ви обійшли парадокс... Віддали їй своє життя.

— Це правда. Вона сказала щиро. — Пролунав спокійний голос із темряви, і це змусило жінку різко розвернутися. — Це фактично зізнання.

Медеея придивилася до ще одного чоловіка, впізнала його, і лють, яку вона стримувала щодо осавула, охопила її з новою силою. Вона з криком кинулася в кут у намаганні впитися нігтями в це незворушне обличчя. Пручалася й билася у прагненні видерти очі чи принаймні якось зачепити, але марно. Другий чоловік, схопивши її за зап'ястки, спокійно змусив сісти назад. В очах Медееї бриніли сльози, а з вуст сипалися прокльони:

— Ненавиджу... Змій підколодний, мерзенний зраднику. Будь ти проклятий, Качуре!

— Дякую, я вже, — усміхнувся Качур, з волі якого тіні переплелися і за столом з'явився третій стілець. На нього він і сів, відставивши праву ногу й демонстративно розтираючи її. — Круку, вона в розпачі.

Чоловіки були схожі — високі, підтягнуті, чорноволосі. Обидва носили чорну військову уніформу, обидва були тіньоловами — чаклунами-призначенцями, що відповідають за безпеку країни, хіба що Качур вирізнявся хвацько підкрученими вусами.

У його присутності Медея затихла. Щось було в ньому таке... немов рідне чи товариське. Утім її губи ще ворушилися, шепочучи все нові й нові прокльони на Качура.

— Медее, не треба. — У його очах майнуло співчуття, але він не ризикнув накрити жінчину долоню своєю.

— Бісів виродок. Ми повірили тобі, навчали, а ти весь цей час був на ланцюзі в цього?! У тобі є бодай щось справжнє?

— Я ніколи вам не брехав. Я попереджав, застерігав, та ніхто, крім тебе, мене не почув.

— Дворушники! І ти, і він! — Жінка на мить задулила обличчя руками, а потім обвела чоловіків недобрим поглядом. — Але ж ви не втручалися. Ви бачили, наскільки близькі ми до істини, й вичікували. Терпляче, холоднокровно, жорстоко. Ви довго вели цю гру, а тепер хочете приховати свою провину. Ви підштовхнули нас до цього!

— Майоре Крук, вона в розпачі. — Качур опустив очі.

Осаул перетворив крука-птаха на татуювання на своєму передпліччі й задумливо вибив пальцями по столу простий ритм.

— Мені її пожаліти? Пожаліти вбивцю, бо вона називає себе матір'ю?

— Мені не потрібна твоя жалість, Круку, — вискірилася Медея.

— Щодо вашого... — осавул важко видихнув і виправився: — Щодо вашої доньки. Я досі не впевнений, що через якийсь час ми не матимемо з нею клопоту. Де гарантії, що вона не стане на таку ж криваву стежку, як і ви? Адже діти наслідують батьків.

— Це не аксіома, осавуле... — спочатку тремкий голос Медеї з кожним словом набирив упевненості. Можливо, бранка вхопила в його словах відгомін надії. — Батьки не визначають долю дітей. Я впевнена, що вона здатна прожити цілком нормальне життя. Ти ж любиш такі ігри, я знаю. Гратися долями людей. Ризикові операції з непередбачуваним кінцем. Давай-но зіграємо? Побачимо, хто з нас мав рацію.

— Жодних гарантій і найвищі ставки? На жаль, ви не побачите, хто з нас був ближчий до істини.

— Лише смерть є істина. Я побачу. Зроблю все, щоб побачити.

Осаул, відкинувшись на спинку стільця, поринув у задуму. Медея не відводила від нього очей в очікуванні рішення. Качур тихенько перекладав папери. Він мав достатньо часу, щоб перевірити, чи гострі олівці, ба навіть заточити автоперо, яким писали лише державні документи. Потім від нудьги почав протирати сталеву клямру на грудях, а відтак і погон зі срібною зіркою.

— Капітане Качур, далі — за протоколом, — нарешті наказав Крук і вийшов із приміщення. Медея провела його сповненим відчаєм поглядом.

— Пані Медее, все сказане вами буде зафіксовано в ході розмови й передано військовому трибуналу. Ви маєте право мовчати, право просити захисту юстиціарів, право сповідатись... — монотонно забубонів Качур, починаючи нарешті процедуру, до якої він усе підготував.

Уже за годину Качур з усіма паперами вийшов із кімнати і зупинився біля осавула, який, склавши руки, дивився у прозоре вікно камери допиту.

Медея сиділа по той бік скла й нервово смикала кайданки. Її погляд буравив Крука, хоча вона не могла бачити ані вікна, ані спостерігача.

Осавул утомлено потер лоба і глянув на підлеглого.

— Майоре Крук, усі документи готові, — усмінувся він самими очима. Не зловтішно, не лукаво, а щиро. Щиро сподіваючись на правильне рішення Крука. — Її провина беззаперечна.

— Її — так... — Осавул знову провів пальцем по передпліччю, й татуювання швидко стало об'ємним та перетворилося на крука. Пташка з цікавістю дивилася на чоловіків і жваво переминалася на руці осавула. — А дитя ще безвинне.

Крук-птах сіпнув головою і пірнув у темряву. Лише звук від крил провістив, що птах летить передати вирок.

Качур дочекався, поки знову запаанує тиша, і перепитав Крука:

— Дитя? Лишень тепер ти визнав у ній дитину?

— Я не в праві судити дітей за те, чого вони ще не зробили. І не факт, що зроблять. — Крук утомлено покрутив шиєю й подивився на Качура — вже не як на підлеглого, а як на старого друга. — Як я зможу стати головним осавулом країни, якщо я такий...

— М'якосердий? — закінчив за нього Качур. — Не думаю, що це погана риса для того, хто захищає державу, — він підкрутив вуса. — Але в рапорті гетьману не вказуй це в переліку недоліків. І переваг теж.

Чоловіки пішли довгим темним коридором. До них наближався зібганий старигань у мішкуватій

рясі, підперезаній простою мотузкою. Він мав пишну срібну бороду, на носі викрашалися круглі окуляри. У руках була блискуча вервечка, намистинки якої він перебирав, здавалося, після кожного маленького кроку. Це був храмовник, отець Святозар. Пройшовши повз тіньоловів, він увічливо вклонився. Чоловіки махнули у відповідь.

— Таки попросила сповідь. — Крук провів отця Святозара поглядом. — Можливо, вона набагато ближча до істини, ніж я думаю.